

KRIMI

Inga Vesperová

Nekonečně dlouhé odpoledne

Spletitý detektivní příběh vetknutý
přímo do srdce amerického snu

metafora

Léto roku 1959. Sunnylakes je předměstská čtvrť plná přátelských lidí a krásných domů. Když ale jednoho dne zmizí Joyce Haneyová a zůstane po ní jen kaluž krve v kuchyni, americký sen se promění v noční můru. Všichni ti přátelští lidé totiž mají svá tajemství.

A v centru vyšetřování se ocitá pomocnice Ruby, která o jejich skrytých stránkách ví úplně všechno.

„Stylové, hypnotické a neskutečně napínavé. Inga Vesperová představuje krásný obraz předměstí 50. let, který pak s každou stranou zbavuje pozlátka a odhaluje ukrytou temnotu. Vynikající.“

– Chris Whitaker, spisovatel

Inga Vesperová

Nekonečně
dlouhé
odpoledne

Přeložil Ondřej Frühbauer

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

THE LONG, LONG AFTERNOON

Copyright © Inga Vesper, 2021

Translation © Ondřej Frühbauer, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-521-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-520-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-133-5 (print)

Birgit, za všechny ty knihy

Kapitola první

Joyce

Včera jsem svého manžela naposledy políbila.

On samozřejmě neví, že žádné přístě už nebude. Dosud ne. Vlastně i já sama tomu věřím jen napůl. Ráno při probuzení jsem však už neměla pochyby, že je to skutečně tak.

Stojím na verandě a snažím se odhalit, co skrývá moje budoucnost. Právě v téhle chvíli mi připadá, jako by splývala s ranním vzduchem – je chladný, téměř nehybný, a přece už teď voní příslibem poledního žáru.

Ještě pět minut si tu postojím, dopiju kávu a budu se těšit barvami zahrady ve světle rodícího se dne.

Ach, kolik barev je kolem mě! Trávník ve svěží jarní zeleni, lososové dlaždice terasy, bílá zeď obepínající pozemek. Karmín kakostů rostoucích v truhlíku odstínu pálené hlíny. Nad obzorem se sbírá lehká mlha a já sama mám pocit, že mi únava zamlžuje mysl. Jak čistá a hluboká je ta modrá bář nebes! Připomíná tůň – jak ráda bych do ní skočila, ponořila se a rozpustila se jako tableta aspirinu.

Kéž bych jen mohla tuhle chvíli namalovat, zachytit na papír, než se rozplyne. Jenže svých malířských potřeb jsem se vzdala už dávno. Místo toho svírám oběma rukama hrnek s kávou a ukládám si celý výjev do paměti. Takové ráno totiž už nikdy nepříjde.

Kakosty by potřebovaly zalít. Budou ale muset počkat. Ruby dorazí až odpoledne a já mám poslední den svého ženského cyklu. Frankovi se nelíbí, když zalévám květiny během menstruace. Ženské výpary působí, že rostliny vadnou, říká vždycky. Nejlepší bude, když se toho pro dnešek ujme ona. Naše pomocnice v domácnosti.

Já mu samozřejmě neodporuju. A také nikdy nepripomínám, co řekl při jiné příležitosti: Že černí nedokážou pěstovat květiny ani vychovávat děti. Proto prý v černošských domech nebývají za okny truhlíky a tolik černých kojenců umírá.

Ale to jsou temné myšlenky, které zaplavují vesmír mé duše a pohlcují všechno světlo. Tableta mellarilu by si s nimi poradila, připadá mi ale, že to zvládnou i bez ní. Prozatím. Ráno přináší naději, odpoledne však zoufalství – protahuje se jako žvýkačka a uplývá do nicoty, vyplněné povinnostmi, jako je praní prádla, utírání prachu a příprava večeře... Přitom kolem pobíhají děti a očividně soutěží, které z nich spadne dřív do bazénu.

Kde mě asi zastihne zítřejší ráno?

Srdce mi bije až v uších. Poprvé v životě zkrátka nemám zdání. A poprvé po mnoha, přemnoha letech toužím po prázdnostě odpoledních hodin.

Ráda bych zase malovala. Co kdybych se dnes cestou od doktora stavila v nákupním centru a pořídila si malířské potřeby? Aspoň bych měla co dělat, až uložím děti k spánku. Malování mi pomůže překonat ty gumové chvíle, kdy vás minuty míjejí zvolna jako šneci. Odpolední žár vysává mízu z kakostů a má mysl se drolí na prach.

V břicho mě bodá téměř zapomenutý hrot bolesti. Samozřejmě důsledek menstruace; je tu ovšem i další příčina. Temné myšlenky. Galaxie plná krve.

Jak daleko dosáhnou mé ženské výpary? Představuju si je jako aureolu podobnou svatozáři světců. Jenže má svatozář je temně rudá, nikoli zlatá, a já nejsem světice, ale hříšník.

Tiše pokládám kávu na jednu z židlí stojících u bazénu a sahám po konvi na zalévání. Má první dnešní vzpoura. Na dně zbývá ještě trocha vody. Proklouznu k záhonu květin, konec držím v napjaté ruce tak daleko od těla, jak jen dokážu. Náhle ke mně z domu doléhá dětský křik, přecházející v rozespalé, nejisté pofňukávání.

Lily je vzhůru.

Ztuhnu jako socha. Měla bych zahodit konev a rozběhnout se ke své dceři. Celé mé tělo touží po její blízkosti a po objetí, které utiší ten nářek. Jenže Frank mi nedávno ukázal výstřížek z novin, kde jakýsi profesor Summers psal, že přispěcháme-li vždy, když dítě zapláče, můžeme zkazit jeho povahu.

A jistá část mé mysli s ním úplně souhlasí. Potřebuju si pro sebe vydobýt ještě chvílku tady u bazénu, chci nejprve zalít kakosty a teprve potom se postarat o dceru. Znamená to, že jsem špatná matka? Nebo spíš – ještě horší matka?

Nevšímám si dětského pláče a zalévám květiny chabým čůrkem z konve, ve druhé ruce držím hrnek kávy. Nejprve uzavřu tuhle chvíli, kdy jsem sama s vodní hladinou a nebesy, jejichž dokonalá barva se odráží v bazénu. Je modrá, nekonečně modrá. Má pravda barvu? A co lež?

Pravda a lež.

Jen za mnou běž.

Kapitola druhá

Ruby

Autobus se dává trhavě do pohybu, popojíždí asi deset metrů po ulici Southern Boulevard a pak zastavuje. Ruby potlačuje otrávený povzdech. Včera bylo horko, zítra bude zase, co naděláš? To by přesně řekla mami. *Co naděláš, holka? Je horko, tak se s tím koukej smířit. Pánbůh nebude měnit počasí jen proto, aby se ti přestal potit zadek.*

Mimochodem zadek se jí skutečně potí, až Ruby připadá, jako by někdo natřel plastovou sedačku lepidlem. Prohýbá páteř a stahuje si sukni o něco níž. Pozdě. Bavlněná látka praská. Paní Ingramová dostane záchvat.

Zatracená práce!

Dnes je den na šortky, sandály a rozpuštěné vlasy. Místo toho se jí hlava peče pod upjatou čapkou a nohy se grilují v kečkách. Ruby se téměř stýská po těch neohraibaných bílých trepkách, na jejichž nošení trvají paničky ze Sunnylakes; to proto, aby snáz vystopovaly viníka, kdyby se na koberci vyskytla byť i jen molekula špíny.

Kousek za řidičem – a samozřejmě co nejdál od Ruby – sedí nepřítomně vyhlížející bílá žena se širokým klobou-

kem, tašku má na klíně a pevně ji svírá oběma rukama. Neotáčí se, takže si Ruby může dovolit aspoň na chvíli sundat ty proklaté boty.

Sladký pocit úlevy je doprovázen závanem připomínajícím pach zralého syra.

Ruby střelí pohledem na hodinky, které dostala jako dárek od Josefa. Už dávno minulo poledne. Bože, vždyť v tomhle autobusu sedí déle než hodinu, a přitom chtěla být u paní Ingramové kolem jedné a u paní Haneyové v pět.

Autobus konečně zdolává veliký kopec, opouští čtvrt, sotva dýchající pod příkrovem smogu, a pomalu sjíždí k Sunnylakes. Stromy tu dosud nevyrostly do výšky a nechrání ulici před silným žářem slunce. Míjí domy za oknem, jeden jako druhý, každý obklopený upraveným trávníkem a obehnaný úhledným plotem. Všechna průčelí se honosí módní fasádou, která má budit dojem, že celá budova je vystavěná pouze z kamene. Táta říkal, že kamenné průčelí je dražší, a snad proto vynaložili všichni obyvatelé Sunnylakes těžce vydělané dolary, aby svému domovu dodali právě tuhle podobu. Jen mi to postavte z pořádného kamene. Můj dům – můj hrad, znáte to. Taková menší pevnost, která uchrání můj majetek před Japončíky, bolševiky i před negry.

Ruby se v duchu směje. *Tak to se vám moc nepodařilo, milostpane. Já přece chodím do vašeho hradu pravidelně.*

Vystupuje na rohu ulic Pine Tree Avenue a Rosewood Drive, ke vchodu do domu paní Ingramové už dojde pěšky. Cestou míjí plastovou figurku papouška, která oči vidně zapadá do představy paní Ingramové o vytříbené výzdobě domu. Ruby se zastavuje u růžových vchodových dveří, nenápadně loví klíč ukrytý pod květináčem a zasouvá jej do zámku. Vždycky, když to dělá, se jí vnitřnosti svírají obavami. Tady by ho přece našel i hlupák! Jednou

sem někdo vnikne a celý dům *vybílí*. A paní Ingramová nebude váhat ani vteřinu, na koho má poslat policii.

Vnitřek budovy ovšem působí zvláštním dojmem, jako by ji už kdosi vyloupil. Madam Ingramová pracuje – u bílé ženy věru neobvyklé – a jak s oblibou všude vykládá, nemá proto čas na uklízení. Ruby vklouzne do trepek a začíná mýt, čistit a vytírat. Ulice je tichá. Jen jednou projíždí kolem domu veliký automobil a Ruby strne při představě, že už se snad vrací paní Ingramová. Trvá to však ještě chvíli – až kolem čtvrté odpolední cvakne klika vchodových dveří a paní domu vchází dovnitř. Záhy mjíj toaletu, kde se Ruby zrovna činí, ruce až po lokty v odpadu. Madam Ingramové se na tváři rozhostí podobný výraz, jako kdyby zpozorovala na koberci psí lejno.

„Ještě v koupelně? Dnes jsi nějak pomalá.“

A vy tu ztrácíte čas zbytečnou řečí. Ruby sleduje pohledem houbu, která se vynořuje z vody a zase mizí pod hladinou. „Dobré odpoledne, madam Ingramová. Omlouvám se, ale můj autobus se zasekl v zácpě.“

„Autobus přece jezdí po hlavní silnici. A tam nikdy zácpy nejsou.“

Ruby se kouše do rtu. „Ano, madam.“

„Ať už se to víckrát nestane.“

„Ne, madam.“

Paní Ingramová podezřívavě nasává vzduch. „A co je tohle? Cítím nějaký zápach. Copak ses doma vůbec neosprchovala?“

Ne, madam, meu se u požárního hydrantu na ulici, protože u nás, ve čtvrti South Central, to tak dělaj' všichni.

„Promiňte, madam.“

Bílí se normálně snaží ze všech sil předstírat, že černí pomocníci v jejich domě jsou zcela neviditelní. Dnes je to však jiné. Madam Ingramová se převlékla, upravila

a od té chvíle na Ruby neustále dohlíží, jako by očekávala fotografa z časopisu *Lepší dům a zahrada*. Nejspíš měla v práci honičku, říká si Ruby. Nebo se prostě nudí. Paní domu přejíždí špičkami prstů po povrchu nábytku, sbírá neexistující chomáčky prachu a občas zkouší vlhkost hadříku, s nímž Ruby drhne výlevky.

Nejlepší, co se dá počít, je proměnit situaci v hru na necudné dvojsmysly. Paní Ingramová je k tomu obzvlášť vhodná. Nemá manžela, používá přehnané množství cihlově rudé rtěnky a obléká se do upnutých svetrů, které zvýrazňují její kuželovitá ňadra.

„Dělám to dobře, madam Ingramová?“ ptá se Ruby. „Myslíte, že je dost vlhká, madam Ingramová? Mám přidat? Přejete si to rychleji?“

Dámám ze Sunnylakes to nikdy nedojde. Většina z nich je tak upjatá, až si Ruby stěží dokáže představit, že by kdy zažily sex. Madam Ingramová odpoví slabým úsměvem a vydá se na obhlídku svého čistého domu, přepudruje svou čistou tvář, odfrkne si a zasykne na znamení nespokojenosti.

Po chvíli Ruby opět kontroluje čas – je už skoro pět odpoledne. Joyce Haneyová naštěstí nikdy nepočítá minuty. Pořád se honí za dětmi, a tak nemá čas *šmírovat* pomocníky. Občas dokonce otevře láhev limonády, nabídne Ruby a ukáže jí své šití. Rozmlouvají spolu o vzorech výšivek, o rodině a o dětech. A Joyce jí za ten čas platí stejně, jako by pracovala.

Ve čtvrt na šest uklízí Ruby čisticí prostředky a zavírá za sebou domovní dveře. Odchází po chodníku a jen koutkem oka postřehne, jak se záclona pohnula. Madam Ingramová se dívá.

Odpolední slunce vysílá mezi stromy své zlaté šípy. Ruby si protahuje nohy a protřepává ruce. To nejhorší je za

ní. Už jen dvě hodiny a bude na cestě domů, se třemi vydělanými dolary v kapse.

Řev motoru rve ticho nad mlčenlivou ulicí. Z ulice, kde bydlí Haneyovi, vyráží nóbl auto, na rohu zatačí a uhání k President Avenue. Je to stříbrno-černý crestliner se zeleným zadním nárazníkem. Madam Haneyová měla určitě návštěvu.

Jejich dům stojí trochu od cesty, protože pozemek se svažuje k jezeru. Stromy jsou tu starší a tmavší a Ruby pod nimi v zimě nerada chodí, připadá jí, že ve větvích číhá noc. Za domem nechali Haneyovi všechno vykácet, aby měli výhled na hladinu jezera; pan Haney tam pak ale postavil hustý dřevěný plot, takže z domu už není vidět na jezero, jen na řadu prken, která každý rok na jaře natírá.

Ruby se zarazí. Auto, které patří Joyce, parkuje u vjezdu. Vchodové dveře jsou zavřené, květiny po obou jejich stranách vadnou ve sluneční výhni.

Něco je špatně. Ruby cítí, jak se jí úzkostí stahují vnitřnosti.

Naslouchá... Okna jsou otevřená, aby se v domě větralo, za záclonami se však nic nehýbe. Necinkají hrnky, nekřičí děti, oknem z obýváku nedoléhá žvanění rádia.

Koutkem oka Ruby zachytí jakýsi pohyb. Otáčí se na podpatku a spatří zákmit barev pod větvemi stromů. Závan větru jí proniká pod sukni a po zádech přebíhá mráz. Svírá ruce v pěst a nutí se ke klidu.

„Hej? Kdo je tam?“

Za kmenem se objeví dětská tvář. Blondáté vlasy jí přes veliké, uplakané modré oči padají do tváře. Joyceina dcera Barbara.

Ruby si k ní kleká, borové jehličí je měkké a nepíchá do kolen. Natahuje k dívce paže. „Barbaro, pojď ke mně. Co tu děláš?“

„Čekám.“

„Na koho čekáš, děvče?“

„Na Joaninu maminku.“

Ruby se musí zamyslet, než se jí vybaví, koho má dívenka na mysli. Joaninu matku, paní Ketteringovou; její rodina bydlí v sousedním domě. Barbara a Joanie jsou nejlepší přítelkyně.

„No tak,“ přemlouvá ji Ruby. „Je čas jít dovnitř.“

„Ale já jsem slíbila, že tu počkám.“

„To je pravda, jenže Joanina maminka nepřišla a už bys vážně měla jít domů.“

„Já ale nechci.“

„Za chvíli bude večere.“

„Ne.“

Cosi v dívčině pohledu působí, že se Ruby náhle chvějí ruce. Barbara po očku hledí na dům, jako by se v něm ukrývalo strašidlo nebo drak.

„Barbaro, kde je tvoje maminka?“

„Řekla mi, ať počkám.“

„Půjdeme se za ní podívat?“

Barbara sklopí zraky k zemi. „Když oni udělali veliký nepořádek, Ruby.“

„Já se o to postarám a všechno uklidím. Pojď ke mně, malá.“

Barbara opouští své místo pod stromem a bere Ruby za ruku. Spolu se vydají klikatou cestou k domu. Dívenka má horké dlaně a její drobné bílé nehty se zarývají do černých prstů.

Ruby tiskne tlačítko domovního zvonku. Žádná odpověď. Uvnitř v domě se však dává do pláče Lily.

„Madam Haneyová?“ volá Ruby. „Joyce?“

Ještě jednou zkouší zvonek. Nepříjemná tíže v žaludku neodvratně šplhá do hrudi. Působí to tón, jakým děcko nařiká – je v něm zoufalství a beznaděj, jako by Lily věděla, že k ní už nikdy nikdo nepřijde.

Ruby nahmatá náhradní klíče ukryté vedle dveří pod porcelánovou soškou orla a odemýká. Předsíň je uklizená a na botnících stojí vázy s čerstvými květinami. Dům Haneyových má mezanin, což je slovo, které si Ruby musela po své první službě vyhledat ve slovníku. Znamená to, že ložnice, stejně jako velická koupelna, je na zvýšeném podlaží, kam se jde po schodech.

Z dětského pokoje zaznívá Lilyin pláč.

Levandulový koberec polyká zvuky Rubyiných kroků. Černá pomocnice bere schody po dvou a spěchá ke dveřím do dětského pokoje. Otevírá je dokořán. Lily sedí na posteli, oči zmáčené slzami, tvářičku zkroucenou a zarudlou. Pokoj páchne. Dívka má mokré pleny. Cosi z nich vyteklo a znečistilo její sukýnku.

Ruby zdvihá Lily a rozepíná jí šaty, děcko však křičí ještě hlasitěji a kope. Plena sklouzne dolů a pokoj zaplní pronikavý pach. Ruby odhazuje plenu stranou a otírá Lily žínkou. Zrovna jí dolepuje čistou plenu, když do místnosti vejde Barbara a sedá si na podlahu. Třesou se jí rty a oči má plné slz.

„Barbaro, co se děje?“ Ruby se snaží postavit křičící Lily na nohy, dítě ji ale udeří do hrudi. „Kde je maminka?“

„Není tu,“ mumlá Barbara. „Udělali tam nepořádek.“

Ruby se mračí a snaží se přemýšlet. Možná že Joyce musela řešit něco náhlého. Třeba jí zavolala přítelkyně a ona musela pryč. Nebo zapomněla koupit vepřový bok k večeři. Jenže její auto parkuje před domem, tak kde...?

Měla bych zmizet, napadá Ruby. Něco se stalo, něco špatného, ale to přece není její problém. Jestli se teď navíc vrátí pan Haney a najde děti samotné jen s pomocnicí, určitě ho trefí šlak.

„Poslouchej, Barbaro,“ říká. „Já teď zavolám paní Ketteringové a poprosím ji, aby sem přišla. Ona se o vás postará, než se maminka vrátí, co říkáš?“

Barbara ale neodpovídá.

„Půjdeš se mnou dolů, miláčku?“

Barbara vrtí odmítavě hlavou.

„Tak dobře.“

Ruby zdvihá Lily a bere ji do náručí. Je to divný pocit, být v tomhle domě sama, a teď si je už jistá, že tu doopravdy není žádný další dospělý člověk. Zachází do chodby, bere telefonní sluchátko a listuje malým adresářem se zlatým zdobením, dokud nenajde písmeno K.

Nikdy si už pak nedokázala vybavit okamžik, kdy kolem ní Barbara proklouzla. Děvčátko však náhle stojí v kuchyňských dveřích, brada se mu třese a v očích se zračí hrůza. Natahuje ušpiněnou ruku.

„Luby,“ vzlyká, „já to neumím uklidit.“

„Neboj se, kotě,“ bere Ruby malou Lily na druhou paži a za odměnu od ní obdrží kopanec do žaludku, „já si s tím poradím.“

Potom se však pozorněji zadívá na Barbařiny prsty a připadá jí, jako by kdosi podtrhl koberec pod jejíma nohama a otočil svět hlavou dolů. Dětská dlaň je celá rudá.

Krev.

Ruby odstrčí Barbaru z cesty a dokořán otevírá kuchyňské dveře.

Na podlaze vidí krev. Krvavé louže, papírové utěrky a zmuchlaná látka plná karmínových skvrn. Sluneční paprsky pronikají záclonami a jako ve stínohře promítají na dlaždice obrysy kopretin. I tam jsou však rozmazané krvavé skvrny, lepkavé a strašlivé jako stopy samotného ďábla.

Ruby si tiskne Lily k hrudi a s děsem křičí ze všech sil.

Kapitola třetí

Mick

Mick si otírá rukávem košile krůpěje potu z čela. *Dobře ti tak, detektive Blanku, říká si. Posila, která čerstvě dorazila z Velkého Jablka, tedy New Yorku – jak byl spokojený, když mu přidělili rohovou kancelář!* Jenže ten roh budovy je orientovaný na jihozápad... Náčelník to bezpochyby považuje za nesmírně vtipné, přidělit nováčkovi nejteplejší kancl v budově. Když Mick převzal klíče a hrdě si je nesl ke dveřím, někteří z kolegů se tiše pochechtávali. Už to ho mělo varovat.

Minula teprve desátá a v téhle kobce je už teď jako v papiňáku. Ukazovákem si zajíždí za límec, aby ho aspoň trochu uvolnil; a když prst vytáhne, je celý mokrý potem. Po chvíli usoudí, že mu hrozí úžeh a raději otevírá obě okna i dveře. Jenže otevřené dveře vzbuzují zvědavost kolemjdoucích a netrvá dlouho, než se objeví sám náčelník Murphy. Opírá se o zárubně a vesele komentuje.

„Copak vy už hákujete, Blanku? Vždyť sotva minula desátá. Nechcete si radši dát ještě dvacet, abyste byl svěží jako jarní růžička?“